

ובהכרח שעל חלב הקרבן הכתוב מדבר, ולמדך שלא ילין עד הבוקר אלא יקטירו על המזבח לפנינו עלות השחר.

והרי לך קרבן מפורש, ואינו תלוי בשערה.

ומפרשינו: אכן אין הדבר מפורש בתורה, ואין מפסוק זה ראייה, כי:

ודלמא הכי קאמר רחמנא: חלב הבא בזמן "חג" – לא ילין! והיינו, קרבנות של נדר ונדבה שאתה מביא בחג, לא ילינו עד הבוקר אלא יוקטרו קודם לכן. ואין הכתוב מדבר על קרבן חגיגה, ולכן היא אינה מפורשת בתורה.

ותמהה הגמרא על שאנו אומרים כי יש לפרש פסוק זה על שאר קרבנות שהובאו בחג [ולכן אין החגיגה מפורשת אלא תלויה בשערה]:

אלא מעתה, שמשמעות "לא ילין חלב חגי" היא איסור לינה בחלב קרבנות הנדרים והנדבות המובאים בחג, האם גם נאמר לפי זה כי רק חלב הבא בזמן חג ["חלב חגי"], הוא דלא ילין, הא חלב דכל השנה כולה ילין?!

והרי זה לא יתכן.

כי "היא העולה על מוקדה על המזבח [אברים של עולה יהיו על המזבח להקטרה] כל הלילה עד הבקר" כתיב, ולא לאחריו!

הרי שבכל הקרבנות אסורה לינת האימורים [ובכללם ה"חלב"], ואין אתה יכול לפרש את איסור הלינה שבפסוק "לא ילין חלב חגי" רק בקרבנות הבאות ברגל לבדם?!

ואם כן, בהכרח, שמדבר הפסוק בחלב קרבן החגיגה, ונמצא קרבן חגיגה מפורש בתורה, ואינו תלוי בשערה.⁽⁸⁾

ומפרשינו: **דילמא** אין כוונת הכתוב לקרבן חגיגה, אלא לקרבנות הבאות בחג. ודקשיא לך הרי כל הקרבנות שבכל זמן אסור להלינם, ולא רק ברגל, ממאמר הכתוב "כל הלילה עד הבוקר", אין זו קושיא, כי:

אי מהחייא קרא הוה אמינא [לשון "הוה אמינא" לאו דוקא, אלא כך הוא באמת, שפת אמת] **ההוא קרא למצות עשה** הוא בא, שיקריבו את אימורי כל הקרבנות עד לפני סוף הלילה, ולא ילינו אותם כל הלילה.

ולפיכך **כתב רחמנא האי קרא**, "לא ילין חלב חגי עד בוקר", כדי לחדש בקרבנות נדר ונדבה הבאים ברגל [בלבד!] איסור לאו, שלא ישהו אותם עד הבוקר.

ולא התחדש איסור הלאו הזה אלא בקרבנות הבאים בחג, ואילו קרבנות הבאים בשאר ימות השנה איסור לינת אימוריהם אינו אלא ב"עשה".

ועדיין יכולים אנו לומר שאין החגיגה מפורשת בתורה, ואינה אלא תלויה בשערה.

רק בשלמים, שאף הבעלים אוכלים מהם.

8. ביארו התוספות: לפי מה שאנו מפרשים את הפסוק על קרבן החגיגה נחא זה שהוצרכה

האמורים בפסוק אך לא לענין "עולות" המוזכרות בו, כי זה ודאי שאין לשון "ויחוגו" מתפרש על העולות, כי העולה, שהיא עולה כולה לגבוה, לא שייך בה לשון "חגיגה", אלא